

Rapport

Datum: 25 september 2006
Rapportnummer: 2006/327

Klacht

Verzoekster klaagt over de wijze waarop ambtenaren van het regionale politiekorps Utrecht hebben gehandeld naar aanleiding van een voorval met haar buurman op 11 april 2005.

Verzoekster klaagt er met name over dat de politieambtenaren:

- niet hebben gereageerd op haar melding die dag, maar naar aanleiding van de melding van de buurman wel ter plaatse zijn gekomen;
- hebben besloten om haar aan te houden als verdachte van mishandeling, terwijl de buurman de agressor was;
- haar in de auto hebben meegedeeld dat de buurman door haar toedoen een gapende of open wond had opgelopen;
- hebben geweigerd om haar minderjarige dochter mee te nemen naar het politiebureau, en haar niet hebben verteld naar welk politiebureau verzoekster werd gebracht;
- op het politiebureau in eerste instantie hebben geweigerd om een getuigenverklaring van haar minderjarige dochter op te nemen, en haar hebben geïntimideerd door te zeggen dat het haar schuld was dat haar moeder in een cel zat;
- haar als geestelijk gestoord hebben aangemerkt, in het bijzijn van haar dochter;
- haar tijdens het verhoor hebben gezegd dat zij alleen met ja en nee mocht antwoorden en haar woorden in de verklaring hebben verdraaid.

Verder klaagt verzoekster erover dat een politieambtenaar bij teruggave van een zweepje waarmee de mishandeling zou zijn gepleegd, tegen haar heeft gezegd dat zij hem niet mocht slaan, maar dat hij niet bang voor haar was omdat hij een negen millimeter pistool had. Hij heeft daarbij zijn pistool in de holster op haar gericht. Verzoekster heeft dit als bedreigend ervaren.

Voorts klaagt verzoekster erover dat een andere ambtenaar van het regionale politiekorps Utrecht de volgende dag op het politiebureau te Soest heeft geweigerd haar de namen te geven van de politieambtenaren die bij het voorval op 11 april 2005 betrokken waren geweest.

Ten slotte onderzocht de Nationale ombudsman - met gebruikmaking van de in de Algemene wet bestuursrecht neergelegde bevoegdheid tot onderzoek uit eigen beweging - de wijze waarop het regionale politiekorps Utrecht de klachtbrief van verzoekster van 19 april 2005 over het voorgaande heeft afgehandeld en met name of is gehandeld conform

hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoekster en haar burens leven al jaren in onmin met elkaar. Op 11 april 2005 escaleerde de situatie, waarbij politieambtenaren van het regionale politiekorps Utrecht verzoekster in haar woning aanhielden wegens mishandeling van haar buurman. Verzoekster werd overgebracht naar het politiebureau te Baarn, alwaar zij werd verhoord. Haar vijftienjarige dochter, die tijdens de aanhouding in de woning van verzoekster aanwezig was, verscheen later ook op het politiebureau te Baarn, alwaar zij een verklaring aflegde.
2. Bij brief van 12 april 2005 liet de hulpofficier van justitie aan verzoekster weten haar niet verder te vervolgen voor de mishandeling. Uit de overgelegde stukken is gebleken dat de aangifte werd geseponeerd wegens medeschuld van de benadeelde.
3. Verzoekster diende bij brief van 12 april 2005 een klacht in bij het regionale politiekorps Utrecht over het politieoptreden op 11 april 2005.
4. Verzoekster werd op 17 mei 2005 door inspecteur van politie R. gehoord inzake haar klacht. In verband met de klachtbehandeling hoorde R. ook bij het incident betrokken politieambtenaren E.S., M.S., S., H. en J.
5. Bij brief van 29 april 2005 wendde verzoekster zich tot de Nationale ombudsman met het verzoek om haar klacht in behandeling te nemen. In verband met het kenbaarheidsvereiste deelde de Nationale ombudsman verzoekster mee eerst de klachtbehandeling door de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht af te wachten. Vanwege het uitblijven van een oordeel van de korpsbeheerder over de klacht, besloot de Nationale ombudsman op 24 november 2005 om de klacht van verzoekster in behandeling te nemen zonder het oordeel van de korpsbeheerder af te wachten.

I. Ten aanzien van het niet reageren op de melding

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat de politieambtenaren niet hebben gereageerd op haar melding die dag, maar naar aanleiding van de melding van de buurman wel ter plaatse zijn gekomen.
2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Zij deelde mee dat onderzoek had aangetoond dat de eerste melding bij de regionale meldkamer op 11 april 2005 om 18:42

uur werd gedaan door burenen van verzoekster. De inhoud van de melding was samen te vatten als 'buurvrouw gaat buurman te lijf met tuinhark'. Hierop werden politie-eenheden ter plaatse gestuurd met de hoogste prioriteit. De melding van verzoekster bij 112 vond 53 seconden later plaats. Zij werd verwezen naar de politie te Soest via het algemene telefoonnummer 0900 - 8844.

3. Bij haar oordeel over de klacht voegde de korpsbeheerder een verslag van de op 11 april 2005 bij de meldkamer binnengekomen telefoongesprekken. De eerste melding was van een buurvrouw van verzoekster. Zij meldde de politie dat haar buurvrouw haar achterbuurman met een hark aan het slaan was. Het zou gaan om een bal van een kind.

Beoordeling

4. Uit het verslag van de telefoongesprekken van de meldkamer is gebleken dat een derde heeft gemeld dat er een conflict gaande was tussen verzoekster en haar buurman. Hiermee mist de klacht van verzoekster, dat de politie wel heeft gereageerd op de melding van haar buurman en niet op haar melding, feitelijke grondslag.

II. Ten aanzien van het aanhouden als verdachte

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt er verder over dat de politieambtenaren hebben besloten om haar aan te houden als verdachte van mishandeling, terwijl de buurman de agressor was. Zij stelde hierbij dat de buurman een bal over de schutting had geschopt, die terecht was gekomen op haar hond. Vanwege de verwonding van de hond en een eerder voorval, weigerde ze de bal terug te geven. Daarop begon de buurman tegen haar te schreeuwen en klom hij op de schutting. Verzoekster belde de politie. Ondertussen probeerde de buurman haar vanaf de schutting te schoppen. Verzoekster en haar dochter waren bang dat de buurman in de tuin zou springen om verzoekster in elkaar te slaan. Toen de buurman verzoekster weer probeerde te schoppen, verweerde zij zich met een klein plastic paardenzweepje voor kinderen. Dit zweepje kwam hierbij zacht tegen zijn onderbeen, aldus verzoekster.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. De inhoud van de melding was dat de buurvrouw de buurman met een hark te lijf ging. Ter plaatse bleek dat verzoekster de buurman had geslagen, waarbij letsel werd waargenomen bij de buurman. Deze buurman wenste hiervan aangifte te doen. Op grond hiervan werd verzoekster aangehouden. De aanhouding is getoetst door de hulpofficier van justitie, aldus de korpsbeheerder.

3. Tijdens de interne klachtenprocedure bij de politie verklaarde politieambtenaar S. op 19 mei 2005 onder meer het volgende. Hij was op 11 april 2005 als eerste ter plaatse en werd aangesproken door een man. Deze man gaf aan dat hij was geslagen met een zweep. Er

was een verwonding te zien op zijn been. Aangezien de man aangifte wilde doen, werd verzoekster aangehouden wegens mishandeling. S. had duidelijk een rode striem gezien op het been van de buurman.

4. Tijdens de interne klachtenprocedure bij de politie verklaarde politieambtenaar H. op 24 mei 2005 onder meer het volgende. Op 11 april 2005 kwam een melding binnen dat een buurman werd mishandeld door zijn buurvrouw. Ter plaatse bleek dat de buurman met een zweep op zijn been was geslagen. Aangezien de buurman hiervan aangifte wilde doen, werd verzoekster aangehouden.

5. Tijdens de interne klachtenprocedure bij de politie verklaarde politieambtenaar J. dat de aangever werd gehoord op het politiebureau te Soest.

6. Uit de sepotbrief van 12 april 2005 blijkt dat de grond voor het sepot de medeschuld van de benadeelde was.

7. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder stelde verzoekster bij brief van 21 januari 2006 onder meer het volgende. De buurman was de agressor door verzoekster te bedreigen en op haar schutting te klimmen. Op het moment dat de politie ter plaatse was en verzoekster werd aangehouden, zat de buurman nog steeds op de schutting en was er geen waarneembaar letsel. De politie wilde niet naar haar verhaal luisteren. Verzoekster is van mening dat zij onterecht is aangehouden.

Beoordeling

8.1 Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of schijn van partijdigheid te vermijden.

8.2 Artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) bepaalt dat iemand als verdachte van het plegen van een strafbaar feit kan worden aangemerkt indien er een redelijk vermoeden van schuld bestaat. Dit vermoeden van schuld moet steunen op feiten en omstandigheden en moet, naar objectieve maatstaven redelijk zijn (zie Achtergrond, onder 1.1.).

Wat betreft het aanmerken als verdachte

9. Gelet op het feit dat de politieambtenaren, nadat zij de melding van de burens hadden ontvangen, van de buurman te horen hadden gekregen dat verzoekster hem had mishandeld en hij daarvan ook aangifte wilde doen, en gelet op het feit dat de politieambtenaren ook daadwerkelijk letsel bij de buurman aan diens been hadden waargenomen, hebben de politieambtenaren verzoekster in redelijkheid kunnen aanmerken als verdachte van mishandeling. Er waren namelijk voldoende aanwijzingen dat verzoekster daadwerkelijk geweld had gebruikt tegen haar buurman. Het feit dat de

buurman niet als verdachte is aangemerkt doet hieraan niet af. De politie heeft hiermee niet gehandeld in strijd met het vereiste van vooringenomenheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk

Wat betreft het aanhouden en overbrengen naar het politiebureau

10.1 Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit vereiste houdt onder meer het volgende in. Algemeen wordt aangenomen dat de politie bij het verrichten van het opsporingsonderzoek in beginsel dient te kiezen voor een werkwijze die voor de verdachte het minst bezwarend is. Dit houdt onder meer in dat de aanwending van strafvorderlijke bevoegdheden in overeenstemming moet zijn met de eisen van gematigdheid en evenredigheid. Daarbij dient de politie er steeds alert op te zijn dat de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van een burger door de toepassing van strafvorderlijke bevoegdheden zo gering mogelijk is.

10.2 In geval van ontdekking op heterdaad bepaalt artikel 53 Sv dat een politieambtenaar bevoegd is om een verdachte van een strafbaar feit aan te houden en voor verhoor over te brengen naar het politiebureau (zie Achtergrond, onder 1.2.).

11. De politie was in dit geval bevoegd om verzoekster aan te houden en over te brengen naar het politiebureau. De Nationale ombudsman is echter van oordeel dat er in dit geval onvoldoende reden of noodzaak was om verzoekster aan te houden en over te brengen naar het politiebureau. Op het moment dat zij verzoekster aanhielden, waren alle relevante feiten immers al bekend. Niet valt in te zien welk opsporingsbelang op dat moment nog was gediend met de aanhouding en overbrenging van verzoekster naar het politiebureau. De politieambtenaren hadden er in dit geval mee kunnen volstaan om de verklaring van verzoekster aldaar op te nemen of om verzoekster uit te nodigen op het bureau voor het afleggen van een verklaring. Mede gelet op het feit dat de buurman naar het politiebureau te Soest was gegaan om aangifte te doen, was de kans op escalatie gering. Verder blijkt uit de verklaringen van H. en S. niet dat verzoekster weigerde medewerking te verlenen. Het besluit van de politie om verzoekster meteen aan te houden en over te brengen naar het politiebureau levert dan ook een schending op van het evenredigheidsvereiste. Verder merkt de Nationale ombudsman nog op dat indien verzoekster had geweigerd vrijwillig mee te werken, de politie dan alsnog tot aanhouding en overbrenging naar het politiebureau had kunnen overgaan.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van het meedelen dat de buurman een open wond had opgelopen

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt er voorts over dat de politieambtenaren haar in de auto hebben meegedeeld dat de buurman door haar toedoen een gapende of open wond had opgelopen.
2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Zij stelde hierbij onder meer het volgende. Politieambtenaren H. en E.S. brachten verzoekster over van haar woning naar het politiebureau. H. verklaarde dat ze niet meer wist of er in de auto was gesproken over de verwonding van de buurman. Ze wist wel dat tegen verzoekster was gezegd dat de buurman een rode striem op zijn been had opgelopen door de zweeps slag.
3. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder stelde verzoekster onder meer dat tegen haar was gezegd dat de buurman een gapende open wond op zijn been had door haar toedoen. Omdat verzoekster wist dat dit niet mogelijk was, gaf zij aan dat zij hiervan bewijsmateriaal wilde zien. Vervolgens kwamen de politieambtenaren terug op hun eerdere uitspraak en bleek de verwonding slechts een kleine rode striem te zijn geweest.
4. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde politieambtenaar H. op 4 april 2006 onder meer dat een dergelijke opmerking niet was gemaakt.
5. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde politieambtenaar E.S. onder meer dat zij zich niet kon herinneren dat zij verzoekster naar het bureau had gebracht. Zij kon derhalve niets verklaren over wat er was gezegd tijdens de autorit.

Beoordeling

6. Uit het onderzoek is gebleken dat de lezingen met betrekking tot de gemaakte opmerking uiteen lopen. Verzoekster stelt dat de opmerking is gemaakt. Politieambtenaar H. verklaart dat deze opmerking niet is gemaakt. Niet is gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere.

De Nationale ombudsman onthoudt zich op dit punt van een oordeel.

IV. Ten aanzien van het weigeren om de dochter mee te nemen en de locatie te vertellen

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt er ook over dat de politieambtenaren hebben geweigerd om haar minderjarige dochter mee te nemen naar het politiebureau, en haar niet hebben verteld naar welk politiebureau verzoekster zou worden gebracht. Haar dochter is zelf naar het politiebureau in Soest gefietst, waar ze van een oplettende jongen uit de buurt hoorde dat haar moeder naar het politiebureau te Baarn was gebracht.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Zij stelde hierbij onder meer het volgende. Meerdere politieambtenaren verklaarden dat zij de dochter van verzoekster hadden meegedeeld naar welk bureau verzoekster zou worden overgebracht. De gebruikelijke procedure bij het overbrengen van arrestanten met een politieauto is dat er één verdachte per auto wordt vervoerd. Dit in verband met de veiligheid van verdachte en politieambtenaren. Verder stelde de korpsbeheerder dat van een 15-jarige mag worden verwacht, dat deze al een behoorlijke mate van zelfstandigheid bezit en derhalve zelfstandig naar het politiebureau kan komen.

3. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder stelde verzoekster onder meer het volgende. Er stonden twee politieauto's voor het huis van verzoekster. De dochter had dus kunnen meerijden naar het politiebureau.

Verder stelde verzoekster dat tijdens de rit naar het bureau pas werd besloten naar het bureau te Baarn te gaan. Dit is niet doorgegeven aan de dochter van verzoekster.

4. Tijdens de klachtenprocedure bij de politie verklaarde politieambtenaar H. onder meer het volgende. H. en E.S. brachten verzoekster samen naar het politiebureau te Baarn. De dochter bleef achter in de woning. H. kon zich niet herinneren of de dochter aan haar had gevraagd naar welk bureau haar moeder zou worden gebracht. H. heeft haar dit niet meegedeeld.

5. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde politieambtenaar E.S. onder meer het volgende. De dochter van verzoekster had aan E.S. gevraagd of ze mee mocht naar het politiebureau. E.S. antwoordde dat dit geen zin had, omdat ze dan in de hal van het politiebureau zou moeten wachten terwijl haar moeder een verklaring aflegde. De dochter gaf op dat moment niet aan dat ze een getuigenverklaring wilde afleggen. Volgens E.S. worden kleine kinderen soms meegenomen naar het politiebureau of wordt er opvang geregeld. In dit geval was dit niet nodig. De dochter drong er ook niet op aan. De politieambtenaren waren met drie politiewagens. Volgens E.S. gingen twee politiewagens naar Baarn, en één politiewagen naar Soest.

E.S. had de dochter verteld dat haar moeder naar het politiebureau te Baarn zou worden gebracht. Dit werd ter plaatse besloten. Aanhoudingen worden namelijk in principe altijd afgehandeld in Baarn, omdat dit het hoofdkantoor is, aldus E.S.

6.1 Politieambtenaar S. verklaarde tijdens de klachtenprocedure bij de politie onder meer het volgende. Verzoekster vond dat haar dochter mee moest naar het bureau. S. gaf daarop aan dat de dochter wel mocht komen, maar dat ze niet met de politie mee mocht rijden. E.S. of J. zei tegen de dochter dat ze naar het politiebureau te Baarn zouden gaan. Toen ze klaar waren met de insluiting van verzoekster in het bureau te Baarn stond de dochter van verzoekster reeds in de hal, aldus S.

6.2 Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde S. in aanvulling op het voorgaande onder meer het volgende. De dochter mocht niet meerijden omdat het niet gebruikelijk is om iemand met de verdachte in een auto te plaatsen. Bovendien was de dochter geen verdachte. Twee auto's reden terug naar Baarn. S. reed in een auto alleen terug. Met het oog op de veiligheid neemt hij dan nooit iemand mee in de auto.

Beoordeling

7. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen zich in hun bejegening van burgers hulpvaardig opstellen.

Wat betreft het weigeren de dochter van verzoekster mee te nemen naar het bureau

8. Uit het onderzoek is aannemelijk geworden dat aan de politie is gevraagd of de dochter van verzoekster mee mocht naar het politiebureau. Uit de verklaringen van E.S. en S. blijkt dat hierop niet is ingegaan.

Gelet op het feit dat de dochter van verzoekster minderjarig was, dat er aan de politie was gevraagd of ze mee kon naar het politiebureau én er op dat moment twee politieauto's waren die beide naar het politiebureau te Baarn gingen, had van de politie mogen worden verwacht de dochter van verzoekster mee te nemen naar het politiebureau, of nadere voorzieningen voor de dochter te treffen. Door dit te niet te doen, heeft de politie gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk

Wat betreft het niet vertellen naar welk bureau verzoekster werd gebracht

9. Uit het onderzoek is gebleken dat de lezingen van betrokkenen op dit punt uiteen lopen. De politieambtenaren S. en E.S. verklaarden dat aan de dochter is meegedeeld dat haar moeder naar Baarn zou worden overgebracht. Verzoekster en haar dochter stellen dat dit niet is meegedeeld en dat tijdens de rit naar het bureau pas werd besloten verzoekster naar Baarn te brengen.

Niet is gebleken van feiten en omstandigheden op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere.

De Nationale ombudsman onthoudt zich ook op dit punt van een oordeel.

V. Ten aanzien van het weigeren om een verklaring op te nemen en de intimidatie

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt er verder over dat de politieambtenaren op het politiebureau in eerste instantie hebben geweigerd om een getuigenverklaring van haar minderjarige dochter op te nemen, en haar hebben geïntimideerd door te zeggen dat het haar schuld was dat haar moeder in een cel zat. Verzoekster stelde hierbij dat een politieambtenaar tegen haar dochter had gezegd: "Als jij dat zweepje niet aan je moeder had gegeven, dan had zij daar nu niet gezeten."

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Volgens de korpsbeheerder is tijdens het onderzoek niet gebleken van een weigering tot het opnemen van de getuigenverklaring. De dochter van verzoekster heeft uiteindelijk wel een getuigenverklaring afgelegd. Ook is niet gebleken van intimidatie van de dochter.

3. De dochter van verzoekster verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman onder meer het volgende. Aangekomen op het politiebureau vroeg ze of ze haar moeder mocht zien. Dit mocht niet. Het leek de politie beter dat ze weer naar huis zou gaan, of anders zou wachten. Ze zei dat ze zou wachten en dat ze dan tegelijkertijd een getuigenverklaring zou kunnen afleggen. Dit was volgens de politieambtenaren niet mogelijk, omdat ze geen tijd hadden en de dochter niet bij de zaak betrokken was. Tijdens het wachten zei een politieambtenaar dat haar moeder door haar schuld in de cel zat. Zo'n anderhalf uur later kwam de politieambtenaar, aan wie ze had gevraagd om een getuigenverklaring af te leggen, terug met de mededeling dat er iemand zou komen om haar verklaring op te nemen. Ze verklaarde verder dat ze op het bureau ruim een uur had moeten wachten voordat haar verklaring werd opgenomen.

4. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde politieambtenaar S. onder meer het volgende. De dochter had hem gevraagd een getuigenverklaring op te nemen. S. vertelde haar dat het in zijn beleving niet nodig was om een getuigenverklaring af te leggen. Nadat verzoekster werd gehoord en na overleg met de hulpofficier van justitie en de politieparketsecretaris werd alsnog besloten een getuigenverklaring van de dochter op te nemen. Er zat enige tijd tussen het moment dat de dochter vroeg een verklaring af te leggen en het moment dat ze een verklaring aflegde.

Verder verklaarde S. dat hij het goed zou kunnen dat hij tegen de dochter had gezegd dat het haar schuld was dat haar moeder in een cel zat. Tijdens hun gesprek had hij tegen haar gezegd dat ze het zweepje niet aan haar moeder had moeten geven, aldus S.

5. In reactie op het verslag van bevindingen stelde politieambtenaar S. dat zijn verklaring uit de context was getrokken zoals het bedoeld was. Hij stelde dat hij aan de balie, in de hal van het politiebureau, onder het genot van een kopje koffie of een beker water met de dochter van verzoekster een langdurig gesprek had gevoerd. Tijdens dit gesprek verweet de dochter van verzoekster de politie in alles onjuist gehandeld te hebben. Hij had tijdens dit gesprek vermoedelijk wel gezegd dat wanneer zij het zweepje niet aan haar moeder had overhandigd, deze niet had kunnen slaan en derhalve niet aangehouden zou zijn. Er is

nooit gezegd of geïnsinueerd dat zij de schuld was van de aanhouding van haar moeder. Zij kan dit wel als zodanig hebben opgevat, aldus S. Volgens S. had hij de dochter beleefd en met respect te woord gestaan. Het gesprek vond plaats in een ambiance van hoor en wederhoor.

Beoordeling

Wat betreft het in eerste instantie weigeren de verklaring op te nemen

6. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Dit houdt onder meer in dat de politie bij de start van een opsporingsonderzoek zoveel mogelijk informatie dient te vergaren om een juiste afweging te kunnen (laten) maken bij het vervolg van het onderzoek.

. Uit het onderzoek is gebleken dat S. in eerste instantie van mening was dat het niet nodig was om een getuigenverklaring van de dochter op te nemen en dit ook tegen haar heeft gezegd. De Nationale ombudsman is van oordeel dat S. beter éérst overleg had kunnen voeren met de hulpofficier van justitie en de politieparketsecretaris, alvorens tegen de dochter te zeggen dat het niet nodig was om een getuigenverklaring op te nemen. Echter, gelet op het feit dat S. vervolgens overleg heeft gevoerd met de hulpofficier van justitie en de politieparketsecretaris, en het feit dat daarna is besloten om alsnog een verklaring op te nemen, ziet de Nationale ombudsman onvoldoende aanleiding de opmerking van S. af te keuren. De getuigenverklaring is ook dezelfde avond alsnog opgenomen. De politie heeft hiermee niet gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Wat betreft het intimideren

8. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen. Dit betekent onder meer dat bestuursorganen handelingen achterwege laten die in het algemeen als onfatsoenlijk worden ervaren. Onder het begrip handelen valt onder andere het doen of laten van feitelijke handelingen, het uitspreken of juist achterwege laten van bepaalde opmerkingen en het aannemen of achterwege laten van een bepaalde houding.

9. Uit het onderzoek is aannemelijk geworden dat politieambtenaar S. tegen de dochter van verzoekster heeft gezegd dat het haar schuld was dat haar moeder in de cel zat en dat zij het zweepje niet aan haar moeder had moeten geven.

Alhoewel de Nationale ombudsman van oordeel is dat het in beginsel op zijn plaats kan zijn om iemand aan te spreken op zijn gedrag en zijn aandeel in een conflict, vindt de Nationale ombudsman dat deze opmerking de toets der kritiek niet kan doorstaan. De Nationale ombudsman acht het namelijk niet uitgesloten dat hierdoor bij de dochter het gevoel is ontstaan dat zij schuldig was aan het feit dat haar moeder was aangehouden en dat dit intimiderend op haar is overgekomen. S. heeft hiermee gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

VI. Ten aanzien van het aanmerken als geestelijk gestoord

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt er voorts over dat de politieambtenaren haar als geestelijk gestoord hebben aangemerkt, in het bijzijn van haar dochter. Toen haar dochter aankwam op het politiebureau, hoorde zij politieambtenaren praten waarbij zij meerdere malen hoorde dat ze haar moeder gek vonden.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Uit het onderzoek was niet gebleken dat politieambtenaren verzoekster als geestelijk gestoord hadden aangemerkt in het bijzin van de dochter van klaagster.

3. De dochter van verzoekster verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman onder meer het volgende. Toen ze binnenkwam op het politiebureau te Baarn, stond er niemand achter de balie. Achter de balie was een deur geopend, waarachter meerdere politieagenten met elkaar stonden te praten. De dochter hoorde ze zeggen dat haar moeder geestelijk niet helemaal normaal was. Toen zij haar zagen staan, liepen de politieambtenaren die eerder bij de aanhouding aanwezig waren, weg.

4. Politieambtenaar E.S. verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman dat ze de dochter van verzoekster niet had zien binnenkomen.

5. Politieambtenaar S. verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman dat de dochter reeds op het politiebureau was op het moment dat hij op het politiebureau arriveerde. Hij wist derhalve niet of politieambtenaren een dergelijke opmerking hadden gemaakt.

Beoordeling

6. Ook dit klachtonderdeel wordt getoetst aan het vereiste van correcte bejegening, zoals hiervoor onder V.7 omschreven.

7. Uit het onderzoek is niet gebleken of een dergelijke opmerking is gemaakt, of door welke politieambtenaar een dergelijke opmerking zou kunnen zijn gemaakt.

De Nationale ombudsman onthoudt zich op dit punt derhalve van een oordeel.

VII. Ten aanzien van het verhoor

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt er ook over dat de politieambtenaren haar tijdens het verhoor hebben gezegd dat zij alleen met ja en nee mocht antwoorden en haar woorden in de verklaring hebben verdraaid.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. De verhorend ambtenaar H. gaf aan dat er in het verhoor open vragen zijn gesteld en de woorden van verzoekster niet zijn verdraaid. Wel is tegen klaagster gezegd 'te stoppen met ratelen' en antwoord te geven op de gestelde vragen.

3. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder stelde verzoekster onder meer dat er suggestieve vragen werden gesteld, waarop zij alleen met ja en nee kon antwoorden. Pas toen zij dit meerdere malen weigerde te doen werden er open vragen gesteld met een minder suggestief karakter. Verzoekster ontkende verder dat zij ratelde, maar stelde dat ze ruimte wilde om een antwoord op een vraag nader uit te leggen en om haar kant van het verhaal duidelijk te maken.

4.1 Tijdens de klachtenprocedure bij de politie verklaarde politieambtenaar H. onder meer het volgende. Verzoekster werd door H. gehoord. H. bleef daarbij rustig. Verzoekster ratelde maar door. Op een gegeven moment zei H. tegen verzoekster dat ze moest stoppen met kletsen, omdat ze haar anders niet kon bijhouden met het noteren van haar verklaring. H. zei tegen verzoekster antwoord te geven op de gestelde vragen. Ze had niet gezegd dat verzoekster alleen met ja of nee mocht antwoorden. H. stelde hierbij open vragen. Verzoekster had tijdens het opnemen van de verklaring niet aangegeven dat H. haar woorden verdraaide. H. las de verklaring vervolgens voor. Nadat verzoekster de beslissing van de parketsecretaris had vernomen, wilde verzoekster haar verklaring niet ondertekenen.

4.2 Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde H. in aanvulling op het voorgaande onder meer het volgende. De stelling van verzoekster, dat ze haar tijdens het verhoor zou hebben gezegd dat zij alleen met ja en nee mocht antwoorden en haar woorden in haar verklaring zou hebben verdraaid, is niet waar. Al op de politieschool leren ze om tijdens een verhoor open vragen te stellen. Dit heeft ze ook bij verzoekster gedaan, aldus H.

Beoordeling

5. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen.

6. De lezingen van verzoekster en politieambtenaar H. staan lijnrecht tegenover elkaar. Verzoekster stelt dat H. heeft gezegd dat ze alleen met ja en nee mocht antwoorden en haar woorden heeft verdraaid. H. ontkent dit. Uit het onderzoek is wel aannemelijk geworden dat verzoekster tijdens het verhoor ruimte wilde om een antwoord op een vraag nader uit te leggen en om haar kant van het verhaal duidelijk te maken. Verder is het aannemelijk dat politieambtenaar H. tegen verzoekster heeft gezegd dat ze moest stoppen met kletsen.

De Nationale ombudsman ziet onvoldoende redenen om de gemaakte opmerking van H. af te keuren, mede gelet op het feit dat verzoekster zelf heeft aangegeven dat er uiteindelijk - na opmerkingen van haar hierover - open vragen werden gesteld. Verder is uit het onderzoek niet aannemelijk geworden dat de woorden van verzoekster in haar verklaring zijn verdraaid. De politie heeft hiermee niet gehandeld in strijd met het vereiste van professionaliteit.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

VIII. Ten aanzien van de gemaakte opmerking en het richten van een dienstpistool

Bevindingen

1. Verder klaagt verzoekster erover dat een politieambtenaar bij teruggave van een zweepje waarmee de mishandeling zou zijn gepleegd, tegen haar heeft gezegd dat zij hem niet mocht slaan, maar dat hij niet bang voor haar was omdat hij een negen millimeter pistool had. Hij heeft daarbij zijn pistool in de holster op haar gericht, hetgeen verzoekster als bedreigend heeft ervaren.

2. De korpsbeheerder acht de klacht gegrond voor wat betreft de gemaakte opmerking over het slaan. Politieambtenaar H. verklaarde dat zij zich kon herinneren dat er bij de teruggave van de zweep een opmerking is gemaakt "dat ze uit moest kijken dat ze mij niet moest slaan".

Uit het onderzoek was verder niet gebleken dat iemand een pistool in holster op verzoekster had gericht.

3. Tijdens de interne klachtenprocedure bij de politie verklaarden politieambtenaren S., M.S., E.S. en J. dat ze geen opmerking over een pistool hadden gehoord.

4. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde politieambtenaar H. onder meer dat verzoekster na het verhoor het zweepje had teruggekregen. Verzoekster was erg druk in haar gedrag. Toen zij het zweepje had teruggekregen, zat zij daar tijdens het gesprek mee te zwaaien. H. kon zich herinneren dat iemand had gezegd dat ze hen daarmee niet moest slaan. H. verklaarde verder dat niemand een opmerking had gemaakt over een pistool en dat niemand een pistool had gericht op verzoekster.

Beoordeling

5. Ook dit klachtonderdeel wordt getoetst aan het vereiste van correcte bejegening, zoals hiervoor omschreven onder V.7.

Wat betreft de opmerking over het slaan

6. Uit het onderzoek is gebleken dat een politieambtenaar tegen verzoekster heeft gezegd dat ze hem niet mocht slaan. De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder van oordeel dat deze opmerking minder gepast is. Hiermee heeft de politie gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Wat betreft de opmerking over het richten van een pistool in zijn holster

7. De lezingen lopen op dit punt uiteen. Verzoekster stelt dat een politieambtenaar zijn pistool in zijn holster op haar heeft gericht en hierbij zei dat hij niet bang was voor haar omdat hij een negen millimeter pistool had. De betrokken politieambtenaren verklaarden allen dat dit niet was gebeurd. Niet is gebleken van feiten en omstandigheden op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere.

De Nationale ombudsman onthoudt zich ook op dit punt van een oordeel.

IX. Ten aanzien van het weigeren om de namen te geven

Bevindingen

1. Voorts klaagt verzoekster erover dat een andere ambtenaar van het regionale politiekorps Utrecht de volgende dag op het politiebureau te Soest heeft geweigerd haar de namen te geven van de politieambtenaren die bij het voorval op 11 april 2005 betrokken waren geweest.

2. De korpsbeheerder acht de klacht gegrond. Uit de brief van verzoekster bleek dat zij een naam had gekregen, namelijk van politieambtenaar S. De betrokken politieambtenaren die verzoekster thuis hebben gebracht verklaarden dat zij hun naam aan verzoekster hadden

gegeven. Volgens de korpsbeheerder was het, in het verlengde van de legitimatieplicht, behoorlijk geweest om de namen van alle betrokkenen te verstrekken.

Verder stelde de korpsbeheerder dat de identiteit van de betrokken politieambtenaar, die op 12 april had geweigerd om de namen van de betrokken politieambtenaren te verstrekken, niet bekend was geworden.

Beoordeling

3. Ook dit klachtonderdeel wordt getoetst aan het vereiste van professionaliteit, zoals hiervoor onder VII.7 beschreven.

Wat betreft het geven van alle namen

4. De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder van oordeel dat de politieambtenaren de namen van alle betrokken politieambtenaren aan verzoekster had kunnen geven. Door dit niet te doen, is gehandeld in strijd met het vereiste van professionaliteit.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Wat betreft het niet geven van de namen op 12 april 2005

5. Uit het onderzoek is niet vast komen te staan welke politieambtenaar verzoekster op 12 april 2005 te woord heeft gestaan.

De Nationale ombudsman onthoudt zich derhalve op dit punt van een oordeel.

X. Ten aanzien van de klachtbehandeling

Bevindingen

1.1 Ten slotte stelt de Nationale ombudsman - met gebruikmaking van de in de Algemene wet bestuursrecht neergelegde bevoegdheid tot onderzoek uit eigen beweging - een onderzoek in naar de wijze waarop het regionale politiekorps Utrecht de klachtbrief van verzoekster van 19 april 2005 over het voorgaande heeft afgehandeld en met name of hier is gehandeld conform hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht.

1.2 Bij brief van 19 april 2005 diende verzoekster een klacht in bij de politie. Bij brief van 7 december 2005 werd verzoekster door de politie meegedeeld dat de behandeling van haar klacht werd stopgezet.

2. De korpsbeheerder stelt dat de vertraging met name is opgetreden door de vakantietijd alsmede het feit dat de klachtbehandelaar ook belast was het diensten als hulpofficier van

justitie. Verzoekster is bij brief van 15 juli 2005 schriftelijk op de hoogte gesteld van de vertraging. Ook de telefonische onbereikbaarheid van verzoekster is mede debet geweest aan de vertraging. De behandeling van de klacht door de klachtencommissie stond uiteindelijk gepland voor 15 december 2005. Bij brief van 7 december 2005 werd verzoekster door de klachtencoördinator meegedeeld dat de behandeling van haar klacht werd stopgezet. Gelet op de behandeling van de klacht door de Nationale ombudsman zag de politie af van behandeling door de eigen klachtencommissie.

3. In de brief van 15 juli 2005 stelde de klachtencoördinator dat het onderzoek naar de klacht van verzoekster door een aantal omstandigheden nog niet was afgerond. De rapportage zou in week 32 of 33 kunnen worden afgerond.

Beoordeling

Wat betreft de behandelingstermijn

4. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden.

5. Volgens artikel 9:11 van de Algemene wet bestuursrecht jo artikel 66 van de Politiewet dient een klacht waarover niet door de commissie is geadviseerd, binnen een termijn van tien weken na ontvangst ervan te worden afgedaan. Een klacht waarover wel door de commissie wordt geadviseerd dient binnen veertien weken na ontvangst worden afgedaan. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Hiervan wordt schriftelijk melding gedaan aan de klager (zie Achtergrond, onder 2.1. en 3.).

6. In dit geval heeft verzoekster op 12 april 2005 een klacht ingediend bij de politie. Op 15 december 2005 stond de behandeling van de klacht door de klachtencommissie gepland. De klacht is uiteindelijk niet door de korpsbeheerder afgehandeld.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat deze termijn van ruim acht maanden te lang is, alvorens de klacht door de klachtencommissie zou worden behandeld. Het feit dat verzoekster enige tijd telefonisch niet bereikbaar was doet daar niet aan af. De politie heeft hiermee gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Wat betreft het afzien van verdere behandeling van de klacht

7. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

8. De Awb voorziet niet in een bepaling op grond waarvan het bestuursorgaan kan afzien van verdere afhandeling van een klacht omdat verzoekster zich inmiddels tot de Nationale

ombudsman heeft gewend. Dat dit ook uitdrukkelijk niet de bedoeling van de wetgever was blijkt onder meer uit de Memorie van Toelichting bij hoofdstuk 9 Awb. Hierin wordt de nadruk gelegd op het feit dat de procedure van interen klachtbehandeling door het bestuursorgaan een voorprocedure is, voorafgaand aan die bij de Nationale ombudsman. Van een zorgvuldige klachtbehandeling door het bestuur zelf kan volgens de Memorie van Toelichting een belangrijke zeefwerking uitgaan in de richting van de Nationale ombudsman, zodat uiteindelijk minder klachten extern behandeld hoeven te worden (zie Achtergrond, onder 2.2.).

9. De Nationale ombudsman is van oordeel dat het feit dat verzoekster zich inmiddels tot de Nationale ombudsman had gewend, de politie niet ontsloeg van de verplichting om de klacht af te handelen. Indien verzoekster zelf aan de politie had gevraagd om de behandeling van haar klacht te staken of hiermee had ingestemd, dan had de politie de klachtbehandeling kunnen stoppen. Nu hier geen sprake van is, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politie heeft gehandeld in strijd met het vereiste van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Utrecht, is:

gegrond ten aanzien van:

- het aanhouden en overbrengen naar het politiebureau, wegens schending van het evenredigheidsvereiste;
- het weigeren de dochter mee te nemen, wegens schending van het vereiste van correcte bejegening;
- het intimideren, wegens schending van het vereiste van correcte bejegening;
- de opmerking dat verzoekster niet mocht slaan, wegens schending van het vereiste van correcte bejegening;
- de weigering alle namen te geven, wegens schending van het vereiste van professionaliteit.

niet gegrond ten aanzien van:

- het aanmerken als verdachte;
- het in eerste instantie weigeren een getuigenverklaring op te nemen;

- het handelen tijdens het verhoor;
- het reageren op de melding van de buurman.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel ten aanzien van:

- het meedelen dat de buurman een open wond had opgelopen;
- het niet vertellen naar welk bureau verzoekster werd gebracht;
- het aanmerken als geestelijk gestoord;
- het richten van een dienstpistool;
- het niet geven van de namen op 12 april 2005.

De uit eigen beweging onderzochte gedraging van de korpsbeheerder is niet behoorlijk ten aanzien van:

- de termijn van klachtbehandeling wegens schending van het vereiste van voortvarendheid;
- het afzien van verdere behandeling van de klacht van verzoekster, wegens schending van het vereiste van fair play.

Onderzoek

Op 29 april 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw G. te Soest, ingediend door Gr. te Den Haag, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Utrecht. In verband met het kenbaarheidsvereiste deelde de Nationale ombudsman verzoekster mee eerst de klachtbehandeling door de korpsbeheerder af te wachten. Vanwege het uitblijven van een oordeel van de korpsbeheerder, besloot de Nationale ombudsman op 24 november 2005 de klacht van verzoekster in behandeling te nemen.

Voorts werd ook uit eigen beweging een onderzoek ingesteld naar een gedraging van het regionale politiekorps Utrecht. De onderzochte gedragingen worden aangemerkt als gedragingen van de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht (de burgemeester van Utrecht).

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met haar verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Utrecht over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid

gesteld haar zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar haar oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoekster de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd aan de dochter van verzoekster een aantal specifieke vragen gesteld.

Voorts werd van politieambtenaren S., E.S. en H. telefonisch een verklaring opgenomen.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De reactie van de korpsbeheerder gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen. De reactie van politieambtenaar S. gaf aanleiding het verslag aan te vullen. Verzoekster gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschrift van 29 april 2005, met bijlagen.
2. Intern klachtdossier van de politie, ontvangen op 8 oktober 2005.
3. Standpunt van de korpsbeheerder, ontvangen op 27 december 2005.
4. Reactie van verzoekster van 21 januari 2006.
5. Telefonische verklaring van politieambtenaar H., van 4 april 2006.
6. Telefonische verklaring van de dochter van verzoekster, van 4 april 2006.
7. Reactie van verzoekster van 3 mei 2006
8. Telefonische verklaring van politieambtenaar E.S., van 4 mei 2006.
9. Telefonische verklaring van politieambtenaar S., van 22 mei 2006.
10. Reactie van de korpsbeheerder van 24 mei 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

1.1 Artikel 27, eerste lid

"Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit."

Dit artikel stelt aan de mate van verdenking niet de eis van een 'ernstig' vermoeden, maar eist wèl dat het vermoeden van schuld (het 'gedaan hebben') moet steunen op feiten of omstandigheden en dat dit vermoeden bovendien naar objectieve maatstaven gemeten 'redelijk' dient te zijn, dat wil zeggen "niet enkel in de oogen van den opsporingsambtenaar doch redelijk op zichzelf" (Memorie van Toelichting). Een redelijk vermoeden alleen op basis van subjectief inzicht is niet voldoende.

1.2 Artikel 53, eerste en tweede lid:

"1. In geval van ontdekking op heeter daad is ieder bevoegd den verdachte aan te houden.

2. In zoodanig geval is de officier van justitie of de hulpofficier bevoegd den verdachte, na aanhouding, naar eene plaats van verhoor te geleiden; hij kan ook diens aanhouding of voorgeleiding bevelen."

2. Algemene wet bestuursrecht

2.1 Artikel 9:11 Awb

"1. Het bestuursorgaan handelt de klacht af binnen zes weken of - indien afdeling 9.1.3 van toepassing is - binnen tien weken na ontvangst van het klaagschrift.

2. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan aan de klager en aan degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft. "

2.2 Memorie van Toelichting bij hoofdstuk 9 van de Awb (Kamerstukken II 25 837, nr. 3)

"8.4 De klachtprocedure in de Awb en in de Wet Nationale ombudsman

Een interne klachtprocedure is primair gericht op verbetering van de verhouding tussen burger en bestuursorgaan. Mede daarom hebben interne klachtprocedures een tamelijk informeel karakter. Indien de klager niet tevreden is over de wijze van afhandeling dan wel het resultaat daarvan, kan hij een klacht indienen bij de Nationale ombudsman, mits deze bevoegd is klachten over gedragingen van het desbetreffende bestuursorgaan in behandeling te nemen. De klachtprocedure werkt dan als een voorprocedure voorafgaand aan die bij de Nationale ombudsman. De WNo stelt thans nog de eis dat alvorens een

klacht in te dienen bij de Nationale ombudsman de klager het bestuursorgaan waarover hij klaagt in kennis stelt van de klacht: het zogenoemde kenbaarheidsvereiste. Indien degene die een klacht bij de Nationale ombudsman indient, stelt dat hij de klacht bij het bestuursorgaan heeft kenbaar gemaakt, zal de Nationale ombudsman in de regel de verdere behandeling door het bestuursorgaan zelf kunnen afwachten, tenzij de klacht het niet (zorgvuldig) naleven van de klachtregeling betreft. De Nationale ombudsman behoeft immers pas na afhandeling volgens de interne klachtprocedure de klacht in behandeling te nemen, dan wel nadat de termijnen van afdeling 9.2 Awb door het bestuursorgaan zonder goede grond zijn overschreden. Op deze wijze kan het kenbaarheidsvereiste in de WNo op meer geformaliseerde wijze worden toegepast. In artikel II van dit voorstel van wet wordt de WNo zodanig aangepast, dat het thans geldende kenbaarheidsvereiste wordt vervangen door de verplichting voor de klager om, voorafgaand aan het verzoek om een onderzoek door de ombudsman, eerst een klacht als bedoeld in hoofdstuk 9 van de Awb in te dienen.

8.5 De reikwijdte van het wetsvoorstel

Gelet op het kenbaarheidsvereiste is het van belang dat voor het interne klachtrecht een uniforme regeling gaat gelden. Dat kan de toepassing van het kenbaarheidsvereiste voor de Nationale ombudsman ten opzichte van de verschillende bestuursorganen eenduidiger maken, terwijl een zorgvuldige klachtbehandeling in eerste instantie door het bestuur zelf een belangrijke zeefwerking kan hebben in de richting van de ombudsman."

3. Politiewet

Artikel 66

"In afwijking van artikel 9:11, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht wordt de klacht afgehandeld binnen tien weken of, indien een commissie als bedoeld in artikel 61, tweede lid, onder a, is belast met de behandeling van en advisering over de klacht, binnen veertien weken na de ontvangst van het klaagschrift."